

Oci N. dubau 1952

Vítkovice 82

prsty zatáté do římsy, čas strhal obočí posledních ulic
komnaty očí bombardované něčí rospadlou prací

truhlárna destrukce

kosodělníky si pískají sviňácké písničky po stěnách
stíny se plazí z komínů do vzduchu hustějšího magnetovce
vápno se trhá jako pevniny

a rudé moře z cihel je naše nebe i náš byt

Slepení ptáci po střechách sní o tolerančním patentu
hodiny prdí na baterii

v rourách sem stále plazí svítíplyn

a na konci mu hoří vlasy

Barry

I Podivně přízračno, až cítíš prýskot omítku. Tak jasný mráz. Když se smráká v zimo, měsíc už dlouho hledí na domy svým bílým okem, ješ tě slepým v blankytu propasti, která se otevírá nekonečným temnotám. Slunce nastupuje blíž a blíž k žádostivě ostrým černým prstům stromů na konci ulice. Rudé slunce. Slunce kanoucí krve se palčivými paprsky prolomuje skrz obladné konstrukce, skrz trámy železa trčící do vzduchu tak sladce přízračného. Slunce kanoucí krve zapadá do oranžových požárů na západě. Bílý káma n měsíc visí v temné modrých polích přicházející tmy.

Vítr profoukl ulici a smetl smatené lidi do v/klonků a dveří. Je ticho zatáté do šeber zdí. Domy nabraly dech a drží jej uvnitř. Pod tím tichem pulsuje krev, ve fialových vlasečnicích se prodírá tkání a tluce. Náhle se rozsvítily pouliční lampy. Jen blik. A zeleno-modré lampiony protáhly hlici až do vzdálené tmy. V kuchyni někdo drme hliníkovým nožem připálený omastek ze dna hrnce. Zvuk se tře o zuby a sadí se do kostí. Nech toho, nech toho! Izmael sedel na židli u okna, bezzradný nad st tci, kouřil a rozslapoval popel po prkenné podlaze.

Spinavé okno je jako stěna akvária. Drobná sedivá skvrnky se oddělují z povrchu tabule a prostupují obraz. Strom v kole třeskutých objetí. Na cestě v lese otec řekl: Vždycky jsem měl rád borovice. Mají v sobě světlo. Tehdy jsem prchal do borového lesa a tam jsem smil". Drobné skvrnky prostupují obraz. Cihlová sed, vítr z ní trhá uschlé svlačky, světla ubývá. Otec jde po štvorcích cihel. Jeho kotníky jsou křehké jako smráká smla. Drobné skvrnky prostupují obraz až k domu na konci dvora, kde v otrhaných napách omítky svítí okno. Jebevo teplé paprsky žarovky prolínají záclonou. Tak být tam uvnitř. Utulno. Tulit se v utulno. Tak být tam uvnitř. Znova hliníkový náš dle ze dna hrnce strasy omastku. Nech toho, nech toho! Izmael, bezzradný nad st tci, kouřil a rozslapuje popel po prkenné podlaze.

II Tak jako sežili slunce v prvních minutách rozednění, kd se náhle v/plní chvějivé tušení ingoustového nebe a světelné fontány vyrasí nad černé kontury hald. Bílé a zlaté světlo otvírá netušené prostory jasnos-ti, a žehaví až k nebi, rozpáluje obrysy trav a větvi na čárce obsoru. Tak se náhle rozbleskla ta kouselná barva vodopádu rusých vlasů pod Izmaelovým štětcem. Ach, Zito. Rusovlas é dávče sedávalo vždy v lavici před ním. A slunce rozevřovalo temné modané vlny splývající po ramínkách ještě dětských. Ta záračná hloubka, od temot černého obenu v hlubokých tuních a v skrytu houští, až k blystivému zlatu a rozechvění jisker na hřebenech vln. Krasná, krásná holka. Pod temi záračnými vlasy schlédl někdy bělostný, jako by jenně ojiněný, krk. Izmael přestal malovat a oklepal cigaretu do plechovky s redidlem. Dopolední domy se usmávaly se stáleckou dobrosmyslností. Mění rány, sevržené záclony něco tak blízkého člověku, jako bys ho cítil na dosah ruky.

Znova si vzpoměl na Zitu, nedávno ji viděl. Ulice plná smráků, šla po ní energickým krokem na vysokých podpatcích. Když ji poudravil hodila po něm svůj pohovavý úsměv. Píhy mu náhle připadaly kouselné, jak se rozbíhají kolem nosu a očí, překračují i hranici rtů, v té bělono-vé tváři. Čhtěl by ji někdy vidět nahou. Zasmál se pro sebe a v hlavě se mu vynořil zcela jiný kouský obličej, hluboké oči výčítky. Práskly dveře a nab vln se s tebou, celý večer. Ale... chtěl by ji, Zitu, Zitu vidět nahou. Dyl svědavy, zda se ty píhy rozbíhají i po ramenou, po bílé kůži zda se sypou dál až na nadra. Čhtěl by ji vidět vystupovat z vln, jako Botticelli viděl Venuši. Čhtěl by vidět pihovavou Venuši, s rusými vlasy, s rousnými chlupy pod paží i v klíně.

Znova ten vyčítavý pohled. Nechal těch myšlenek i když dále a dále běžely jako řeka svedená náhle do podzemí. O to tajemnější, o to přízračnější byly crčící pod mříží. V hlubinách a labiryntech podzemí, kde padají zodpovědnosti, kde vládnou snad jiné pachy a zákony a větry vanou. Zsedlě okry a černi, plný štětec jich byl. Rostl je rychlými tahy po fasádě domu v pozadí rusého vodopádu.

III To ráno roztesknilo krásou větve za oknem. Izmael s bolavou hlavou přemýšlel. Jak blízko je život? Maláha na okenní tabulky, klepe ve skulinách. Žije, žije. Bělohříví koně jsou skryti za nebesy. Pohazují hlavami, frkají pod oblačnými srázy. Myšlenky se tisknou teplými boky jako ovce ke kamenné zdi. Kde, kde jsou ty táhlé svahy prostoupené kamením? Kde tráva je něžná, něžná. nahý člověk. Dlaně cítí kámen a kámen miluje. Muž přikryje ženu, ženu sladce ojínenou světlem těch svítání. A světlo přejí až k neznámému moři. Slyšel jsi někdy o velrybách? Táhlé spěvy velryb v azurových hloubkách a zoufalé volání mlásat. Než života. Světlo přejí z oblačných srázů a koně jsou skryti za nebesy.

Sen se rozplynul s probuzením. Izmael vyskočil prudce z postele. Šel do kuchyně a postavil čajník na hysterické, plynové planíčky. Čekal, čekal něco, co nepřicházelo. Radost se propadá a už není. Už jsou to jen dveře, podlaha a hukot hořícího plynu. Malířský stojan trčí do mítnosti jako šibenice. Jsou na něm ještě stopy krve. Plátna opřena o zeď. Vidí je, ty obličej, vidíš je! Nadzdvihuje se mříž. Těžká vrata ve sklepech, železné závory. Zde je položena žena jed proti hladovcům. Jeden po druhém, netlačit se! Hodinu to vydržíte, i dvě hodiny a potom.... Jeden po druhém a dýchat, dýchat, dýchat, dýchat. Vidíš ty obličej, jejich žlutá bělma, jejich mezery mezi zuby. Beton. Dveře za dveřmi. Zde je položen jed. A zde je položen jed. A zde je položen jed, a zde se skládají mrtvoly. Vidíš ty obličej s rozvíklými futry, s vybitými okny, z vyrvanými prahy a dírami ve střeše. Otvírají se, ústa plná tmy, otvírají se, zakrouhleně sají sarr, sarr! Z koutů vyskočí paličci prstů, drtiči kloubů. Izmaelův štětec se zabořil do černi. To jsou oni, noc je jich plná. Jépice se chvějí. Plyn hoří. Chceš utéct po spráchnivělém schodišti, každý schod zvlášť ti praskne pod nohou, třísky se zaryjí do žeber. To jsou oni. Běhají v našich kostech, metastázuji v mozcích.

Sedl si na roh stolu. Cigaretu, rychle, cigaretu. Stojan je šibenice, je kříž. Ještě jsou na něm stopy krve. Telátko, už tě vedou. Telátko boží. Rezníci a vlastníci a řezníci. Obraz rusých vlasů. Obraz tajné Zity, stál opřen v rohu. Její vlasy se náhle proměnily v ohnivý nářek pod křížem. Pod tím křížem leleza žhavě nalitého do formy. Sedá tvář faráře, zmočeného Jonáše ve vlnách rozplizlých obličejů věřících, nevěřících, věřících sborovníků. Tvář Petra v síti paličů prstů, a on nezná, nezná, nezná. Modlitebna je tmavá, voní zpěvníky a omítkou. Harmonium, orátor "Aj beránek boží". Abraham schoulený v koutě mezi židlemi, položil ruku na své pohlaví a zdrceně hledí do poušti prázdných sedadel. Ještě se tu nezrodila milost.

Izmael znovu štětcem prorazil střechu, roztrhal térový papír, obnažil třísky a hřebíky, vzbouřil prach a znovu uviděl paliče prstů, drtiče kloubů, jejich žlutá bělma. Zde je položen jed. A zde také! Ohnivý nářek Zitiných vlasů, pod křížem, telátko boží. Ve svých očích možná až za slzami, až za nebesy bělohříví koně potřásají hlavami pod oblačnými srázy. Jde nahý člověk. Dlaně cítí kámen. A kámen miluje.

Rachotivý zvuk zvonku u dveří řízl jako bič do tiché hladiny domu. Izmael položil štětec a běžel dolů po schodech. Otevřel dveře. "Ahoj", řekla mu "Ty vypadáš, teda." V očích mu nervozně škubalo. Na čele měl rozmáhlou šedou smouku a na bradě také. "To jsou ty zasvěcený prsty, pojď půjdem nahoru." Stoupali po schodech, třásl se mu žaludek, den se třásl jako raněný a dusil krev.

Jan

Dany

Železo dere zemi

Do prdele jdou domy s šlejemí

Konstrukce hryže horizont

a nelze nikde spočinout.

To tenkrát v bodláčí jsme našli hrdličku

a lampa ještě svítila...

To tenkrát v bodláčí tiskla mně hlavu do dlaní

Hlubinská kolonie

Plínky tu mrzly na plotech

a cikáni se fotografovali

vynesli na mráz jedinou židli

a na ni posadili nejmenšího

chlapečka...

Invalidé za ploty vykloubení v papučích

Stařeny se schozenými dásněmi

V lopuchových džunglích se smály černé dívky

a sahaly chlapoům na hmatník...

Dnes už jen prašce z omáčky dnů

vystřkují své ulámané krky

Demolovaná židle v zorané zóně

Písanky seje vítr kolem ruin

Štopy po kamnech jak černé díry

Vývoj jde po spirále

Kolik unese siloměr?

Zkřivené rytiny dekorují volné stěny

Tabulky štěpované prázdnam

Nervózní důchodci kradou co zbylo

a není toho mnoho: jen zpřetrhané hlízy pivoňek

psi boudy a cihly...

Když se soumrak sklání

nad hlubinskou plání

kde jsou ti cikáni

páni je snědli

a kde jsou ti páni

v panelácích našlapání.

/Dany/

Duňičky

Tisíce svět/lek
hřbitovní svíčičky
náhrobky uvadlých květin
nešťale bludičky
lákaří ke hrobům
životy domky s karet
Podzimní hřbitovy
pod suchým listím
uměle květiny
vydrží d'l
povinná vzpomínka
rozžatá ovička
pak už jen tma
jen noc
jen stín
vzpomínky padají
s rozžatým voskem
pod kříží
domovy chladné
domovy snů
poslední list
ze stromu
spadne
a pak už nic
nic
nic
Pár lidí ve smutku
jiní ve svátečním
a jiní třeba vůbec nepřijdou
Podzimní hřbitovy
žulové brány
mohyly
náhrobky
podivný kraj
smutky se mísí
s veselostí domů
vše je jen hra
jen hra
jen hra
Dřívější stmívání
večerní chlad
rezivá vrata
na těžký zámek
Rozžaté svíčičky
spravedlivých hrobů
podivné bludičky
volají
pojd k nám
pojd k nám
pojd k nám

M l á d í /mladí/

Zakoukání do života
do výstřelků střelky smrti

Masitý smích dívky v rozpuku
seškrcený časem rození
časem r o z e n í u m í r á n í
časy se drží za paty

Zatím jen smích v autobuse MLÁDÍ
mlátí po obvodu strukturálních obrazů
kovové lišty

Autobus zařve a jinoch
kdys mlaskající stříbrem AREÁLŮ
a duhami DISCO-MLÁDÍ
počítá všechno svoje harampáčí
šklebí se nad sportovní stránkou
jako nějaký mikrob...

Od času mamam do času babab
přemítám, kdo mi domodeluje lebku
kdo nasměruje díry po očích
 pryč z tohoto údolí

Masitý smích dívky v rozpuku
přiškrcen
jistotou CHLEBA SE SÁDLEM NAD HROBEM

(Dany)

Merie pro Helenu

Ty strome. Ty černý strome!
Nepouštěj měsíc ze svých rukou.
Tma mokrých zdí a kostelních věží,
bláto švachtá pod koly aut,
jodové rzivé světlo,
lucerna rozhazuje své jedovaté vlasy.
Nepouštěj měsíc ze své náruče
do propasti železem rachotící noci
v tom měsíci je Helena.
Za žlutými okny hlasy vytřískané z pivních püllitrů,
Pusto zmlácených žeber a vězněného dechu.
Tam je Helena.
V dálce uzlů kolejnic,
pod jinovatkou.
Kde lidé se valí z noci.
Měitky trhají oči - pozadí se hroutí.
Tepou žíly, přibíble mrkají mastné tváře.
Čelisti pracují.
To jsou ty zavlhlé pelesky mého smutku.
Mého smutku Izmaelského.
Ale ty strome černé kůry,
ty strome přízračný,
ty strome políbený stříbren
nepouštěj měsíc ze své náruče.
Tam na bolestné nachové lodi pluje Helena.
Vzpomínám a dráty se trhají,
rozbijí myšlenky, odskrtnou prápiskou lidský smutek,
zmuchlají mozek. Propijí.
Ať sebevíc praskají trámy ve stropě
modlím se k Antonínovi a k Teréze,
v bezmoci farářů propadlých v černá slova.
Ke tvému klínu Heleno
Když autobusy drtí palce
a noc se převaluje plná provazů,
tře se břichem a střechy Leviatan plující z mrtvolných hlubin.
Všichni jsme už možná zahynuli.
Klousáme ke dnu s kořeny vyrvanými.

Když na schodech slov,
klopýtám přes klouby.....a
nevpluje loď do osamělé delty.
Bahno a hnijící rákosy,
prázdné domy řihají do noci prohníllými matracemi.
Vidím tě krásnou - bílou bělostnou
k šílenství mě dohání bělost tvých nohou,
tvých nader něha.-Když světlo vstupuje do korun stromů,
to jsou tvá slova ukrytá v leknínech tajemství.
Zatímco přes záby hryžou vzduch
tí v tom psinci tady.
Obojky, krev z ohlupů, lysiny na mozcích

Jen tak nezávažně si udavači zapalují cigarety
a listy vrtulníků poroučí nebe.
Volám k Antonínovi, k Teréze,
když autobus odváží mě blbě dobytče.
Zpitomělý beatnik zbitý vybitými skly zírá
přes prázdné rámy na -legitimaci-
A ryby v okurkovém láku žerou své vlastní ocasy.
Kde jsi, ach kde jsi bělostný ohni.
Jako špalvy, jako repné hlízy
spí sprevodliví v teplé podestlce
klidného s v ě d o m í
a jazyky sudičů splhají po oknech.
Heleno! Heleno!
Stokrát už metali los o kacírské roucha Jesuovo,
roztrhali je na kousky a zalatali si s ním
své prosezené zadky-aby tyhle vyhřezlé noci
dál škrtily Shakespeareovy děti pod krkem.
A další a další motory vystřekují hlavy,
smradem vazelíny se smějí.
Jen ty STROME nepouštěj z objetí
tu vratkou loďku s jehnátkem mým
Heleno! Heleno!
Jsem sám a sám v noci Shakespeareovské romantiky
"Oči tvých bojím se více než tisíců mečů"
Už dávno ho pohřbili do hoven televizních serialů.
A stále se to točí.
Neadrtálci hekají na oběžné dráze.
Prvobytněpospolními prsty
tlačí vpřed mašinu pokroku.
Nevědí.
Nevědí že
Antonín a Teréza
teď ještě pasou beránky
na zelených loukách všemohoucího.
Nevěří a tak
dál rozsvěcejí jedové výbojky a prohlédávají nevymetené kouty.

Heleno, přijď už, vrať se
Právě teď protékají záplavy líhu lidskými hrdly,
právě teď povolují rozkroky,
právě teď stanují vojáci bůhví kde,
právě teď sápelebruji hyeny
Ano vše se řátalo do krve
v tomto spirálovitém okamžiku.
Kdy vykleštěná kultura s kvikotem zalezla do první škvíry.
Právě teď Heleno-bílá bělostná
jedině nahá Heleno
Právě teď sestoupil Kristus z hor a řekl:
Pojďte zase do Judstva. Zase tam chceš jít!?
V judstvu už tesaři přitesávají tramy a kováři
v pekle výhně zaostrují hřeby.

Právě teď tě strom drží ve svých rukou
a já se držím stromu
a On jediný nás spojuje.

Hrbatý Zbořil kyne slivovičným prstem na tebe
Cigáni se chtějí korbičky jen aby se podívali
Bezdětní pláčou do brýlí, nemáš rád jejich fialové nosy
Tvé oči brouzdají tátoivými kraji
domovů životů hřbitovů
do květů které roztávají v obdivu ku spektru
a máma pláče ne pláče
směje se směje
na šidli
ve vzduchu
na zemi
napračce
za okny s hrdličkami
Z kamen už kloužou stíny
a brní podlaha
hračky už spí
sítě jsou plné oken
prázdné oken
za oknem
na stropě
suší se plínky
chlapeček usíná
do klína
do klína
zapadá
zahrađa
beze jmen kořeny
malými velkými
žárovky
růžovky
v požáru
bez slunce
v kočárku
posteli
vpatrovém přízemí
usíná

(Dany)

X....

Možná už brzo bude pršet. Je to dešť na hlavy, trávníky zmaštěné ještě ně, ještě ně, infarktu vzduch až praští žebra obloze a dechu nepopadne. Možná až se více stmí, zavíří točité schodiště-pohledy vzhůru pod sukně vzpomínek. Nahý chlap vyběhne z koupelny, růžové tělo mezi futry. Utikej, malý, utikej. Sic nedoběhneš. To jsou ty domy. Dvěma bouchají, kdesi v temnu, ve výklencích se krčí běsové, bříemi vysávají plaménky svíček a propadají se do prachu hubertusů.

Takto jsem popocházel po peroně. Vrzaly železné páteře vlaků a noci přibývalo. Kousek odtud pod zelenou věží šachta, lidé v kleci letí dolů. Lano se odvíjí a odvíjí a běží ti mezi prsty a nechytíš ty mžitky snu. Už nikdy, tolik je jich rozbitých rozbitých...

Víš, už nikdo ti to zrcadlo nesloží. Ty střípky v albu, ty ostráhané hlavičky a kočárky a medvědi míšové. Tatínek tě vzal na ramena abys viděl dolů, jak prosí o kousek cukru a tys mu říkal - kup mi želvu, kup mi želvu, kup mi želvu.

První lepkavé stopy deště a opilec se prohýbá až hlavou téměř zavadí o dlaždice a přitom nohama pořád na zemi. Co se stalo s jeho páteří, tady si říkáš, vid, gumový panáček, co dokáže chlast.

Takto jsem čekal na vlak až vyjede z příškvary noci a odveze mě sebou. Téměř jsem viděl jak prýská omítka a myslel jsem na mámu, když seděla na mezi ve věsu. Tehdy spolu byli teprve zasnoubení. Kytice kopretin, tak prostých, že. Taký jsem žil štovíková stébla, když jsem byl ještě malý.

Co ti plyne v hlavě? Hlasno povídat: okurky utopené ve skysané pění láku, rozvařené kuřecí kůže, kastrolы hlava na hlavě plný dřez. Prázdná Jazvu-černoši utekli do tunelu. Pohlaví na pavlači. Ta stará bába už zemřela, zbyly jen zblešené deky a šrpály a tvoje otrávená krev. Sny o klečících ženách, erotika orientu, vyrvané skoby hromosvodu, oběsit se na nich. Ach z mého rozkazu Kordelie byla oběšena ve vězení a její tatínek Lear, už beztak šilen, to nevydržel. Katanské ruce ji protáhly krk do modra. Světlo padalo na steřelý slavník a ona byla bílá jak holubice.

Pod mostem mi svítí palčivá světla semaforů. No ovšem že červená. Přšlo čím dál víc. Flešatý vousáč jedl párek z papíru, všechno mokré dešť mu stékal po čele, ústa uchopovala sousta, smál se. Pivo! ne-bo tě zlynčujem.* Na tu fotku těch dvou krásných mladých lidí. Dědeček mi ji ukazoval, když se mi stýskalo o prázdninách. Pravda, byli všelijak chudí, ale koř šípkový ze všeho kvítí co zplodila země nejraději měli. Snad už se přirachtí ten kus železa a pojedeme. Relativně jsem kryt deštníkem před nepohodou.

Všechno je pravda co se stane a tomu neunikneš. Jak rádi byste prděli z růžových snů a nevzbouzeli se. Jste plní zpovědí a rozhrěšení není není není. Orazy černají a saze jsou věčné. A tys tu přišel hledat krásu. Svůj hák jsi vyhodil do výšky a po uzlovatém provaze jsi šplhal přes arkýře a vinuté barokní sloupy a hlavy svatých až k ostrým střeším v mozaikovém okně. A co jsi viděl v chrámu. Tma dýchla do očí. Tma-červotoči. Odešel sám, mezi lidmi sestoupil. Jen si dávej dál přejt a pivo, syt se. Přejt v břiše, přejt v hlavě a stále hladový. Tak seskoč dolů. Tam, kde jste tesknili v pustém přístavu za odlivu domů. Tam, kde s podzimem proutí se hroutí, víš. Naše ohničky popílký vyhaslé tě rozplácou všude, pod stromy i v pomočených průchódech. Dech jen dech v cárech lomcuje plamenem-tvé sřrové tělo.

Takto jsem čekal na vlak. A už jsem z dálky viděl jeho světla, a už jsem toužil moc-pomoc, pomoc je pravda tvoje a krása tvoje. Helena přijížděla tichá ve svých hnědých očích. Ne já jsem myslel. Teď na jáho, spláchnout, říkal jsem si, spláchnout tu lonskou zimu. Ale vlak našel stát, světla utkvěla ve tmě pod mostem. A čekal, čekal jsem, čekal.

* a já čekal na ten vlak, myslel jsem na vůli kdekteru; myslel jsem na tatku na tu fotku....

Ale oni jsou tu pořád. Běsové, kterých se děsil Fjodor Michajlovič. I ty se jich děsíš. Když praskají panely paneláckých bytů. Všichni už zoufalí. A co ty, holube na střeše. Ještě pořád stojí zavlhlé postavy na peroně. Nikdo ti to nevyvětlí, ale jsou na tvé cestě hroby. A je jich hodně. A opí mrtvolami a pohlavím trácím do nicoty. Když slyšíš rachot, Ona je jiná. Člověk nikdy neví. Ale je pravda šípkového keře. Je pravda toho, kterého trnám ozdobily katovské ruce. A znova hoří výhně, a blbí bohové čumí do pouště a policie hlídkují v hliněných uličkách egyptské delty. A znova nás děsí anděl-Duch. A najednou veliká noc. Noc veliká-Velikonoc. Možná se zvedneme v zástupech sami, v zástupech všichni, ani chleby nedokvasí.....

Takto jsem čekal na vlak týden před velikonocí. Pak s rachotem předposlední předposledního soudu přijel, Dvě bílé ruce mne vyzvedly a dál jsme jeli spolu.

Jan

Daisy

Psychologie davu

Dělníci
flákači
defraudanti
vrazi
politici
buzeranti
ohlavaček s červenou rádiovkou
otrhávaná dáma
snaživá pionýrka
tři funebráci
zástupci stran
notorik z profese
lékaři světa
holky na prodej
holá vsta
kravál a smích
staříčkový mnich
studenti fyziky
a taky matiky
špinaví malíři
hladoví básníci
a taky policajti
a ještě policajti
a s nima policajti
zelení vojáci
černé samopaly
okované boty
slepá holčička
prachšpatní herci
reditelé všeho
důchodci bez ničeho
fanoušci fotbalových klubů
bezzásadové krysy
zásadoví vězni
faráři
popeláři
betonáři
rolníci z našich luk
ti co nechtěj nic
ti co něco chtěli
ti co nic neviděli
tenhle ten dav
ušlapal
zahubil
mýlenku
když chtěla
zavolat
Jsem tady
Než mohla promluvit
byla ušlapána

Derivace tvého strachu

Bojiš se setkání
bojiš se slov
bojiš se loučení
rozchodu
smutku
bojiš se doteků
aby nezmizely
aby neodešly
a nebyly chtěny
strach z toho
co přijde
když odejde
někdo
něco
nevysloveno

-NEK-

Apokryf

Ale vždyť to tak nebylo!
Já vím, je to apokryf.
Ale přesto to TAK nebylo!
Já to částečně předělám.
No, ale bylo to T A K ??
~~Aha~~
Tak dobře, já tam něco škrtnu.
Ale, když JÁ si myslím.....
Tak já tam toho škrtnu víc.
Když to ale TAK nebylo.
Víte co, já to škrtnu celé.
No vidíte!!
A napíšu to TAK jak to bylo!
Dobrá, ale nazvěte to APOKRYF !!

-NEK-

Vyznání láši

V každém doteku
jsem cítil tebe
v každém milování
jsem volal po tobě
lhář jsem
protože říkám
mám tě rád
pro tebe
jiné
protože ona to chce slyšet
protože já to musím říci
tobě
Tobě
Vyznávám
~~láši~~
jsem
a přitom
mluvím pravdu